

жертви на смъртта. Тя ще ги грабне следъ день, следъ часъ, следъ минута, може би.

Но въ войната лесно се свиква съ всичко. И тжжната тая провѣрка не наруши за дълго възбуждението и радостното оживление. До късно стояхме будни. Ходихме при познати, разказвахме сами, слушахме разказитѣ на другитѣ. И отъ отдѣлнитѣ епизоди, отъ малкитѣ картини на личнитѣ преживявания и случки лепѣше се и се създаваше общата голѣма картина на цѣлия бой. Всичко ни ставаше вече ясно. Безредното отстѣпление на първитѣ ни дружини, притиснати отъ многоброенъ неприятель, критическата минута, когато, още малко усилие — и турцитѣ сж щѣли да взематъ височинитѣ надъ селото. После — стремителната атака, нощъта, измамата съ предаването, обща по цѣлата линия и последвалиятъ подиръ това ударъ. И ние тѣй се радвахме отъ първия успѣхъ, че забравяхме опасността, забравяхме утрешния день, като че войната се свършваше вече. При насъ дойдоха войници отъ 25. полкъ. Тѣ заели близкото село Кайпа и изпратили тоя патрулъ за свръзка съ насъ. Близостъта на X. дивизия още повече ни ободри и зарадва.

Войниците вече спѣха, легнали единъ до други на голата земя, безъ завивка, сложили глава на раницитѣ си. Откъмъ позицията достигнаха до насъ тжпи удари и звънъ на ло-